

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕΜΕΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Α την αλήθεια, μιά τέτοια ζωή δεν μπορούσε να βαστάξη πιά ποιά! Έπρεπε να γράφη στον άρχιεπίσκοπο και να του ζητησή μι' άλλη ένορία.

Κ' έπειτα να φύγη, να φύγη μακριά της.

Στό κάτω κάτω δεν ήταν από ξύλο... Δεν μπορούσε να κίνη ούτε βήμα, χωρίς εκείνη να ξεπροβάλλη μπροστά του.

Στις λειτουργίες, πρώτη και καλύτερη τοντάραξη και δένδρον άφηνε νάκάνη τη δουλειά του.

Όταν ανέβαινε στον άμβωνα, τά δυο μεγάλα της μάτια καρφώνοντουσαν άπάνω του, κ' έλαμπαν, στό μισοσκόταδο, σάν πυγολαμπίδες.

Κι' όμως εκείνος πόσο φυλαγόταν!

Αυτό όστόσο δεν έμπόδιζε καθόλου τó κοινοσηπολιό να δίνη και να πένη. Οί άντρες που ή ιστορία αυτή τους διασκέδαζε, γελοΐσαν τόσο που έκαναν να σπάσουν οί τιράντες τους, Οί γυναίκες, φαινομενικά σκανδαλισμένες δεν μπορούσαν παρά τά όμολογήσουν μέσα

τους, πως ό ζ. έφημέριος ήταν πολύ όμορφος άνδρας!

Γεράτος ήγεία, με τετράγωνους ώμους, ευρωστος, δυνατός, ήταν ένας πραγματικός άνδρας που και μόνο τó αντίκριμά του, έκανε τις γυναίκες να τρέμουν.

Εκείνη είχε ρθή πριν από τρεις μήνες για δασκάλα στό χωριό κ' ήταν είκοσι δυο χρόνων...

Άπό τη πρώτη στιγμή που τον είδε, ξετρελλάθηκε μαζί του. Η όμορφη και γεμάτη εκείνη κοπέλλα, είχε βοηθί έπιτέλους τόν άνδρα που όνειρευόταν άλλοτε στό χωριστικαία όνειρά της, τις κλοκαρινές νύχτες, όταν παράξενες άνταρτιχίλες τινάζαν τ' ώραίο της κοριά, σάν να τó φιλούσαν φλογερά χείλη.

Μονάκι που φορούσε ράσα!

Τό βράδυ της πρώτης μέρας που τον είδε, είχε σωριαστή γυμνή στόν παρθενικό κρεββάτι.

Είχε κλάψει από λύσσα και δάγκανε τά μαξιλάρια της, ενώ τά μακριά της, μαλλιά πλημμύριζαν σάν τó άρριμμένο κύμα τήν έπιφάνεια της θάλασσας, τούς λευκούς κ' όλοστρογγύλους ώμους της, Είχε ξεπλωθή με τήν κοιλιά και τά σρικτά στήθη της, είχαν σκάψει τό στρώμα της, άφίγοντας ύστερα δυο λακούβες στό λευκό σεντόνι.

Η καρδιά της χτυπούσε κάθε φορά που τον συναντούσε.

Χλωμάξια.

Έκείνος, γύριζε άλλοτó κεφάλι του και κοκκίνιζε.

Τό χέρι του έτρεπε όταν, έδινε κοινωνία και τραβίλιζε καθώς

της έλεγε πως της δίνει τό σώμα του Χριστού, κλεισμένο όλόκληρο μέσ' στην ιερή όστια.

Στό έξομολογητήριο, όταν ή θερμή της πνοή, περνούσε μέσ' από τó χωρίσμα που δεν τούς άφηνε να βλέπονται, άνταρτιχίωζε.

Όστόσο, όλόκληρο τó χειμόνα, είχε μπόρεση να ύποψη τήν παρουσία της, με κάποια σχετική γαλήνη.

Μά με τις πρώτες μέρες του Μάη, με τις ζέστες, τó μαρτύριό του άρχισε να γίνεται βασανιστικό, άνυπόφορο.

Κάθε έσπερινό, μαζί με τις άλλες κοπέλλες τού χωριού, ντυμένες στόν όλόλευκα, πήγαινε κ' εκείνη να προσκυνηθή στην Παρθένο Μαρία... Στην Παρθένο Μαρία που τó λαμπρό της άγαλμα ύψωνόταν πάνω άπ' τó βωμό, χαμένο μέσ' στις πασχάλιας και τά γιασεμιά.

Ενώ εκείνος ιεροουγούσε, αυτή βρισκόταν μέσα στό πλήθος, κυττάζον

τάς του έκατακίη. Και αυτός τη μάντευε χωρίς να τη βλέπη, μη τολμώντας να τήν κυττάξη, παραγμένος, έαλισμένος.

Σ' αλήθεια αυτό δεν μπορούσε να βαστάξη.

Έπρεπε ή εκείνη να φύγη ή να τόν διορίσουν αυτόν σέ μι άλλη ένορία.

Αυτή ή κοπέλλα ήταν, φαίνεται, παγίδα του Σατανά.

Πριν έρθει εκείνη στό χωριό, ζούσε ευτυχισμένος, γηλίνιος.

Έκανε σκληρές δουλειές, καταπονώντας τó κορμί του που τó διαφύγτεινε.

Μά άπό τότε που ήρθε εκείνη στό χωριό, τού κάκου παιδεύονταν. Πάντα τήν έβλεπε με τήν φαντασία του, τις νύχτες προπάτων, γιατί δεν κοιμότανε πιά.

Τού κάκου είχε ίκετεύσει όλους τούς άγίους να τόν προστατεύσουν. Ό Σατανάς τόν έσορευε πίσω του.

Και, χωρίς να θέλη, ξανάβλεπε ένα άγαλμα που είχε δει στό μουσειό της γειτονικής πόλεως: Ένα άγαλμα που παρίστανε τήν κυνηγήτρα Άρτεμις, ή όποια έκρυβε τήν γορνότητά της, μονάκι με τά μαλλιά της και τó τόξο της.

Και καταριόταν τούς καλλιτέχνες που έφτιναν τέτοια έργα.

Κι' ενώ ή δασκάλα, άκουμπισμένη στό παράθυρό της, κούταζε μακριά, τó προσβυτέριο, πλάι στην έκκλησία, άνάμεσα στούς τάφους που τó φεγγάρι φώτιζε τις πένθιμες έπιγραφές τους, ό έφημέριος έλεγε και ξανάλεγε προσευχές, για να διώξη άπ' τó μυαλό του τó δράμα της Άρτεμιδος, που τó κορμί της, με τις ύπεροχες γραμμές του, στριφογύριζε μπροστά του, — γιατί τó άγαλμα αυτό ζωντανεύε στό φαντασία του,—έπαιρνε τη μορφή της δασκάλας... και τόν καλούσε.

***

Ός ότου ν' άποφασίση ό άρχιεπίσκοπος για τήν τάξη του, ό έφημέριος είχε καταρτιστή μι' άλλωκοτες δουλειές που έφαιναν τούς χωρικούς.

Έκανε τρελλές κοΰρσες άνάμεσα άπ' τά χωριά.

Μονάκι του φρόντιζε για τó περιβάλλο του. Έσοαβε, κλάθευε, πότιζε άδιάκοπα, χωρίς άνάπαυσι.

Τόν περασμένο χρόνο, μόλις τó Σεπτέμβρη είχε κάνει τήν προμήθειά του τών ξύλων για τó χειμόνα κ' είχε καλέσει ένα χωριάτη για να σκίση τούς κορμούς αυτών τών βελανιδιών, που τούς είχαν κόψει άπό τó γειτονικό δάσος.

Αυτό τó χρόνο, άπό τó Μάη, τού έφεραν τρία κάρα φρατωμένα ξύλα.

Τό κοινοσηπολιό έδωσε πάλι και πήρε.

Πού άκούστηκε να φροντίξη κανείς για τήν χειμωνιάτικη ζεστασιά του άπό τó Μάη.

Χωρίς άλλο, ή δασκάλα είχε γυρίσει τά μυαλά του πατά.

Ό δυστυχισμένος ήταν τρελλός!

Τά ξύλα ξεφρωτώθηκαν στην αυλή μπροστά στό προσβυτέριο.

Τήν άλλη μέρα καινούργιο θέαμα πάλι...

Ό άββάς, με τά μανίκια του άνασκαμμένα, χωρίς ράσο, έξάκιζε

μόνος του τά ξύλα του.

Έκει, κοντά του, κάτω άπ' τούς πέτρινους

σταυρούς και τά κηρία

και τά φραγιμένα με

κάγκελλα, οί νεκροί άναπαύοντουσαν...

Η βλάστηση που βγαίνει άπ' αυτή τήν παχιά γή, όπου σάτιζαν τά πτώματα, ήταν πλούσια, ύπέροχη, όλόκληρη.

Ηέκκλησία έτοιμόγροση, με τούς μάγους τοίχους της, σκέπαζε με τόν ίοξιο της ένα κομμάτι του λιμνού τών νεκρών, όπου φύτευαν οί πασχάλιας και άνθοβολούσαν τ' άλλα λουλουδία τών ύποφορμών δέντρων.

Ένα άηδόνι κελαιόδοξο σέ κάποιο στέβεντρο, άναζητώντας τó ταίρι, που κλώσασε τ' αυγά του στη φωλιά τους.

Όλα ζευγαρωόντουσαν στη γή, όλα αναγεννιόντουσαν...

Η βλάστησι φαινόταν πουβγαίνει μόνι της άπό τη γή, ζεσταμμένη άπ' τις άχτινες του

Είχε σωριαστεί στό παρθενικό της κρεββάτι.

ήλιου, ανάμεσα στις οποίες πετούσαν από λουλουδι σε λουλουδι, βιβι-
νίζοντας μεγάλες μινιές με χρυσά σφερά...

Ο άββας, κρατώντας ένα πελώριο τοσκούρι στα χέρια του, πάλευε,
σώμα με σώμα, με τους τεραστίους κορμούς των βελανιδιών.

Καλά στερεωμένος στο πόδι του, λυγρός και δυνατός, σήκωνε το
τοσκούρι του, που διέγραφε μία καμπύλη στον αέρα και σωριαζόταν
βαρά στο ξύλο, που έτριζε κάτω απ' το φοβερό σιδερένιο χτύπημα.

Όλο το πρωί άκουγαν γύρω στο χωριό τα χτυπήματα του τοσκού-
ριου του και τα τριξίματα του ξύλου που ξεπετιόταν έδω κι' εκεί, χω-
ρισμένο σε κομμάτια.

Οι χωρικοί περνούσαν με την ειρωνεία ζωγραφισμένη στα πρόσω-
πα τους.

Τι σότεϊος αλήθεια που ήταν αυτός ο άββας!
Ξεσάκιζε μόνος του τα ξύλα για να κάνει οικονομία.

Όταν η δασκάλα γυρίζοντας απ' σχολείο της, τον είδε μέσ' απ' τα
κάγκελα του κήπου του προεπιτερού, με τα ρούχα του άκατάστατα, με
το παρουσιαστικό του σαν παλαισιού, ένοιωσε ένα ρίγος να της περ-
νάη τη ράχη κάτω απ' την επιδερμίδα.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.
Μά αυτός κατάκοπος καθώς ήταν, καμπουριασμένος, έχοντας νι-
κώσει το κτήνος μέσα του, την ήτταζε αυτή τη φορά χωρίς ν' άνα-
τριμιάση...

"Ήταν σίγουρος για τον εαυτό του... για μία μέρα τολάχιστον...

***

Έντομαεξώ, ο αρχιεπίσκοπος δεν άπαντούσε!
Και κάθε μέρα, το μαρτύριο
που πατάει μεγάλωνε.

Κουράζοντας το κορμί του, το
είχε κάνει ακόμα πιο ρωμάλιο.

Το κάμα του Ίουλίτου του φλό-
γιζε τό αίμα που έβραζε μέσα στις
φλέβες του.

Τώρα δεν τολμούσε πεινά να
βγη έξω από το σπίτι του, γιατί
έκεινη βρισκόταν μπροστά του.

Αν πήγαινε να διαβάση το
προσευχητάρι του μέσα στο δάσος,
έκεινη του παρουσιαζόταν άσφαιρα.

Αν κλεινόταν μέσα στο ιερό,
έκεινη πήγαινε να τον συμβου-
λευθή για κάποια τόμη της συνει-
δήσεως της.

Αν πήγαινε στον πόλι, θυμό-
ταν τότε κι' εκείνη πως είχε να κάνει
κάποιο βαστικό ψώνιο.

Ξαναγύριζαν κατόπι μαζί, πλάι
πλάι, γόνατο με γόνατο, με το
λεοφορείο.

Οι χωρικοί όρκιζόντουσαν στο
θεό πως αυτό είχε άρχισει να γίνε-
ται σκάνδαλο, πως οελευνόντουσαν
υπερβολικά και πως, μία που εκρι-
βαν στην πόλι τους έρωτες τους,
μπορούσαν, για να κρατήσουν τα
προσχήματα, να μην ξαναγύριζαν
μαζύ στο χωριό.

Καθένας, άλλωστε, ήτανε πεινά
βέβαιος για τον έρωτικό δεσμό τους.

Ο μάστορας Γκοντάο, ένας πα-
μπόνηρος χωριάτης, βεβαίως πως
είχε δει μία νύχτα τον άββα να τρι-
γυρίζει, κατά τις δύο μετά μεσάνυ-
χτα, κάτω απ' τα παράθυρα της δα-
σκάλας.

Σίγουρα, δεν είχε πάει εκεί για
να κιντάξη το φεγγάρι! Έξέ άλλω
δεν ύπηρχε φεγγάρι, έκεινη τη νύχτα.

Μά ο δήμαρχος του κάκου έβα-
λε τις άλλες νύχτες να παραφωλά-
ξουν τον εφημέριο.

Ο μάστορας Γκοντάο είχε γε-
λαστεί χωρίς άλλο... Θά είχε δη
τον ψηλό Νικόλα που κι' αυτός ήταν ξετρελλαιμένος με τη δασκάλα
και τον είχε πάρει για τον εφημέριο.

Μά ο γέρο Γκοντάο διαμαρτυρόταν. "Έφερε αυτός τί έλεγε; Διά-
βολε! Δεν είχε τρελλαθεί!... Πώς μπορούσε ναχε πάρει, τον ψηλό Νι-
κόλα για τον άββα, έτσι και μία νύχτα χωρίς φεγγάρι.

Θά τους έπιανε όμως αυτός τους έρωτευμένους για να μην τον νο-
μίξη ο κόμορς για τρελλό... έπ' αυτοσφώω.

Και γι' αυτό, πεισματομένος, άποφάσισε ν' άγγυητήσει, έκεινη τη
νύχτα...

***

"Α! αυτή ή Άρτεμις, ή δόλομνη, με το πρόσωπο τηςδασκάλας!...
Του παρουσιαζότανε πάντοτε του έρωτευμένου εφημέριου...

Ο αγχώδης άγγυημένος τώρα γτυμένος μέσα στη σκοτεινή κάμαρή
του, κοντά σ' ένα μεγάλο έσταυρωμένο που μι' άχτιδα του φεγγαριού
τον χωριατίτη με μία γλαστράτη λάμψη τρεμουλιαστή...

Στεκόταν πλάι στο άνοιχτο παράθυρο.

"Απ' έξω, ο θερμός άέρας, ο γεμάτος ενδιώδες της έξοχης και φρεσκο-

κομένον'όχορτου, έμπαινε μέσα—κι' ένα τρυγόνι τρυπωμένο στη χλόη.
ένός κάφου, τραγουδούσε χωρίς διακοπή, μέσα στην άτέλετη οιασθή.

Μακριά, πέρα ως εκεί που έφτανε το μάτι, οι κάμποι φαινό-
τουσαν φωτισμένοι, όπως της ώρα του δειλινού.

Μπερδεμένοι ίσκιου σχημάτιζαν έδω κι' εκεί μία μαύρη βούλα.

Τα πεύκα και τα κυπαρίσσια του νεκροταφείου κοσκινίζαν το φως
του φεγγαριού που γλυτρούσε μέσ' απ' τα κλαδιά τους κι' έρχοι
άπάνω στα βότανα του δεινροτροχιών σημάδια φωτεινά, λαμπερά,
σαν χαλίκια κάτω απ' τον ήλιο ή σαν άσημένα νομίσματα, πεταγμένα
μέ τη χούφτα.

Αυτό φορές ο άββας σηκώθηκε και πήρε το καπέλλο του.Μά κούνησε
το κεφάλι του και δεν άσπερε.

Καθισμένος, συλλογιζόταν.

Και ή Άρτεμις περνούσε και ξαναπερνούσε πάντα μπροστά στο
μάτια του, άξιολάτρευτη, περήφανη, λυγρή κι' όφραια συγχρότως, λυ-
γίζοντας το κορμί της με τις ώμορφες γραμμές:

Μεσάνυχτα σημάναν και ή στιγμγή φωνή της καμπάνας άντηχησης.
Τό τριγόνι σπάσσε.

"Ενα μεγάλο σύννεφο πέρασε μπρός απ' το φεγγάρι κι' έξαφνα
το σκοτάδι, άπλώθηκε.

"Ο άββας σηκώθηκε για τρίτη φορά και βγήκε έξω.

"Άρχισε να περπατάει νευρικά.

"Ο ιδρώτας μούσκεπε τους κρατάφους του.

Τά δάχτυλά του τρεμαν.

Στεκόταν πλάι στο άνοιχτο παράθυρο

Μ' αυτό το μαντήλι είχε σκουπίσει εκείνο το βράδυ την πληγή
του εφημέριου.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

BENTETTA... ΜΑΓΕΙΡΟΣ !

"Η γοητευτική ήθοποιός Γκράς Μπράντλεϋ, άρχισε να δίνει τε-
λευταίος συμβουλές... μαγερικής! Αυτό τό... κατακλητικό νέο μάς
αναγύελου ή άμερικανικές εφημερίδες.

Πράγματι ή τόσο σοβαρή «βεντέτα» σ' ένα κινηματογραφικό πε-
ριοδικό γράφει δωρεάν,κάθε εβδομάδα, δύο μαγερικές συνταγές δικής
της εμπειρίας, ή όποιες μά την άλήθεια, είνε περιφάνες.

"Έχουν άδικο λοιπόν να κατηγορούν τις «γόησσες» της θόδνης. Κα-
θώς βλέπετε είνε κι' αυτές νοικοκυρές, είνε πρώτης τάξεως Τσελεμεν-
τέδες...δταν δεν τις πιάνει ή τρέλλα τους!

Τά μάτια του έλαμπαν μέσ'
στο σκοτάδι.

Αυτή τη φορά, είχε πάρει
την άπόφασι του. Διευθόνθηκε
πρός την κατοικία της δασκάλας.

Σάν έφτασε μπρός στην πόρτα
της χύπησης.

Χωρίς άλλο, άγγυηνούσε κι'
έκεινη, γιατί άκουσε άμέσως βή-
ματα πίσω, απ' την πόρτα.

Θάλεγε κανείς πως τον περι-
μενε.

Νοί, τον περιμενε.
Σίγουρη πως ήταν αυτός, του ά-
νοϊζε...

"Η δασκάλα παρουσιάστηκε,
ύπεροχη, — τό φεγγάρι είχε προ-
βάλλει πάλι, —όφραια όπως ήνευχε
όνειρευτεί, όπως ή Κυνηγέτρα
Άρτεμις, πού επιθυμητή άκόμα,
γιατί δεν ήταν γυμνή. Ήταν μο-
νάχα σκεπασμέ νη μ' ένα ελαφρό
ρούχο, που άφηνε να ξεχωρίζουν ή
γραμμές της.

Θαμπωμένος, μαγνητισμένος
προχώρησε, ένó εκείνη του φώ-
ναζε, με κείλη ύγρά, λαχανιασμένη :
"Έλα !"

Μά σκόνταψε στην σκάλα κ'
έπεσε...

Χτύπησε το κεφάλι του στο
μαρμαρένιο σκαλοπάτι και το μέ-
τωπό του άνοιξε...

Όχτώ μέρες κατόπι ο άββας
έφευγε απ' το χωριό, γιατί ο άρ-
χιεπίσκοπος τον είχε μεταθέσει σ'
ένα άλλο χωριό.

"Η δασκάλα που παντρεύτηκε
έπειτ' από λίγο καιρό τόν ψη-
λό Νικόλα, φυλάει, σαν λείψανο,
μέσ' στο στυράρι της ένα μαντήλι
βαμμένο στο αίμα...

ΑΝΡΓΊ ΝΤΕΜΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

BENTETTA... ΜΑΓΕΙΡΟΣ !